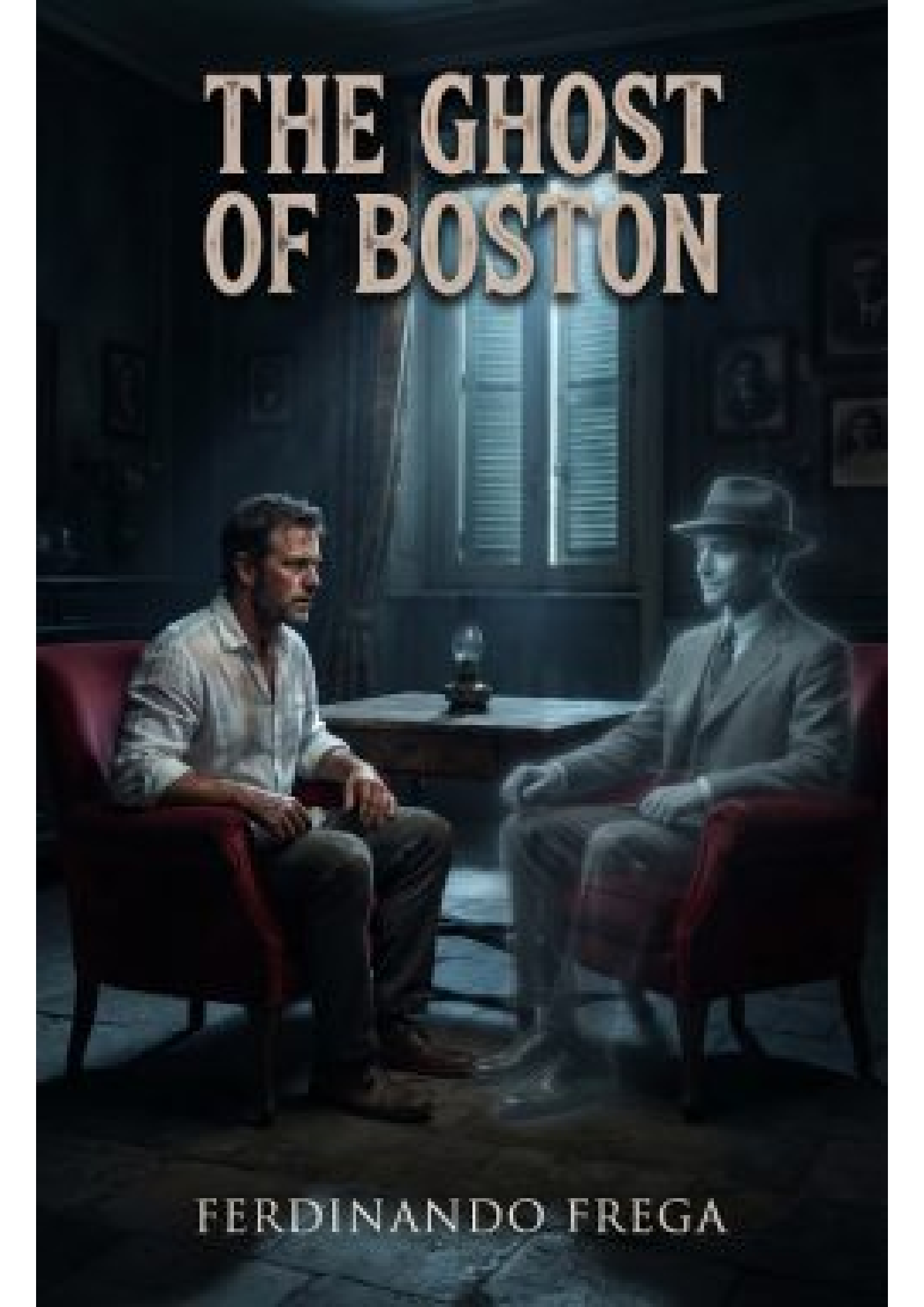

THE GHOST OF BOSTON

FERDINANDO FREGA

FANTOMA DIN BOSTON

FANTOMA DIN BOSTON

Când vorbești despre ultimii doi ani din viața ta, nu faci doar să retrasezi un început și un sfârșit. Descrui un punct de rupere din care nu mai există întoarcere, ci doar destin, foarte asemănător cu al meu.

Devenise aproape o mantră. Ori de câte ori cineva se întreba cine ești, răspunsul venea firesc, familiar multora, dar cu adevărat înțeles de foarte puțini.

Să nu fii nimic mai mult decât cineva a cărui existență nimeni nu o așteaptă, și totuși iată-te aici. Și purtăm același nume.

Primul martor adevărat al acelei existențe a fost fiica mea Giorgia, de douăzeci și trei de ani, care trăiește cu o paralizie parțială a membrilor inferioare, un dar de la naștere, cauzat de o naștere întârziată și, poate, de o atenție insuficientă.

Furia ei a devenit provocarea mea, aceeași furie pe care odinioară o lăsasem pe mormântul mamei mele și pe care mai târziu am regăsit-o în ea. Nu rata niciodată ocazia de a mă provoca, de a mi se opune, de a-mi spune tot ce o deranja la comportamentul meu. Fusesse crescută de mama ei, o femeie simplă și instruită, cu complicația suplimentară de a fi o absolventă universitară perfect integrată în tiparul acceptat al societății.

Acea era normalitatea lor. Era exact ceea ce eu pusesem mereu deoparte și exclusesem din propria mea viață.

Nu avea rost să mă cert cu cele două femei ale familiei mele. Nu aveam să câștig niciodată. Nu pentru că aveau ele dreptate, ci din caracter. Mie mi-a plăcut mereu să pierd. Ele nu au știut niciodată asta.

Era o noapte sufocantă de august. Sărisem peste cină, un alt mod de a-mi dovedi mie însumi că stăpânisem deopotrivă intimitatea și hrana, când un zgomot ascuțit m-a trezit.

Am crezut că era câinele, labradorul meu american, singura sursă logică a unui asemenea sunet. Dar m-am înșelat.

Când am ajuns în sufragerie, l-am văzut stând în fotoliul roșu, cu jumătatea lui de zâmbet.

Îl cunoșteam.

Era Fantoma din Boston. M-a salutat de la distanță, ca pe un vechi prieten, și s-a plâns imediat că trebuise să călătorească până în Calabria Saudită. Patruzeci și cinci de grade Celsius erau excesive chiar și pentru el, iar faptul că fusese silit să părăsească țărmurile răcoroase ale statului Maine nu-i îmbunătățise deloc dispoziția.

Mi-a amintit de cele trei povestiri pe care le publicasem în secțiunea fantasy a Gillettenarrative. Cititoarea în palmă, spuse el, îi amuzase pe mulți dintre colegii lui, iar unii se întrebau când se petrecuse totul de fapt.

Nu aveam niciun chef să scriu o continuare, așa că, după ce l-am liniștit, l-am întrebat ce-l adusese în casa mea.

„Am venit dintr-un alt motiv,” a răspuns el.

Natura întâlnirii nu era spirituală, magică, esoterică, editorială, literară sau financiară. Nu avea nicio înțelegere cu nimeni de la P&G. Voia pur și simplu să-mi povestească propria mea poveste, să-mi explice cine sunt și să-mi dezvăluie partea din mine pe care nu o cunoșteam.

I-am spus limpede că, dacă discuția avea să alunece spre antropologic, genealogic sau ginecologic, nu voi plăti niciun ban. Nu voi subscrie la nimic. Nu aveam nevoie să știu dacă aparțineam vreunei caste nobile sau vreunei case străvechi.

Faptul de a fi ceea ce eram deja mi se părea suficient.

„Strămoșul tău era georgian,” a spus el. „Un popor aflat de mult timp în tensiune cu rușii. Oameni serioși, exacti. Nu războinici înrăiți. Pur și simplu iubitori de viață.”

„CU PLĂCERE,” am răspuns eu. „Acum povestea începe să devină interesantă.”

„Ești cu adevărat un nemernic magnific, Bladefrega,” a spus fantoma. „O parte din ceea ce ai scris despre originile tale e adevărată. Același instinct care te călăuzește mereu. Dar sunt pe cale să-ți spun ceea ce n-ai fi putut scrie niciodată, pentru că nu știai.”

A arătat spre celălalt fotoliu roșu.

„Stai jos. Aici nu e nicio ghicitoare. Suntem doar noi doi. Hai să ne privim cum se cuvine și să ne înțelegem puțin mai bine unul pe altul.”

Ferdinando